

GDE IMA DIMA

Sandra Braun

Prevela Milica Vilotić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

1.

Nikada nije naročito voleo mačke.

Njegov problem se, međutim, sastojao u tome što žena koja leži pored njega prede poput mačke. Od grla do stomaka, njome poput drhtaja struji intenzivno zadovoljstvo. Oči su joj sužene i iskošene, a pokreti vijugavi i sliveni. Ona ne hoda, već se prikrada. Njena predigra bila je koreografski osmišljeno protezanje i trljanje o njega, što je činila poput mačke u teranju, a kada je došla do vrhunca, zavrištala je i zabila mu svoje kandže u ramena.

Mačke deluju podmuklo i prepredeno, i, po njegovom mišljenju, ne treba im verovati. Nikada mu nije bilo sasvim prijatno da im okrene leđa.

„Jesam li bila dobra?“ Glas joj je bio težak i vreo poput noći izvan plisiranih zavesa na prozorima.

„Pa nisam se žalio, zar ne?“

Još jedna stvar koju je Ki Taket mrzeo bila je postkoitalna evaluacija. Ako je bilo dobro, brbljanje je suvišno. A ako je bilo loše, onda – što manje priče, tim bolje.

Žena je pogrešno protumačila njegov duhoviti odgovor kao kompliment pa se spuzala sa širokog kreveta poput zmije. Prešla je gola preko sobe do svog toaletnog stočića pretrpanog stvarima i zapalila cigaretu upaljačem optočenim draguljima. „Hoćeš i ti jednu?“

„Ne, hvala.“

„Piće?“

„Ako ti je pri ruci. Popio bih jedno na brzaka.“ Pošto mu je sada već bilo dosadno, podigao je pogled do kristalnog lusteru na sredini tavanice. Bio je neukusan i izrazito ružan. Prevelik je za spavaću sobu, čak i ako se sijalice iza staklića u obliku suza priguše tako da samo jedva primetno svetlucaju.

Drečavoružičasti tepih je podjednako neukusan, kao i pokretni mesin-gani bar prepun flaša od bogato ukrašenog brušenog stakla. Sipala mu je čašu burbona. „Ne moraš da žuriš“, rekla mu je sa osmehom. „Muž mi je izvan grada, a kćerka će prespavati kod nekog iz društva.“

„Kod druga ili kod drugarice?“

„Kod drugarice. Zaboga, pa tek joj je šesnaest.“

Ne bi bilo pristojno sa njegove strane da joj napomene da je ona stekla svoju reputaciju lake ženske mnogo pre nego što je napunila šesnaestu. Nije joj ništa rekao, uglavnom zato što je bio nezainteresovan.

„Želim da kažem da imamo vremena do jutra.“ Dok je dodavala Kiju piće, sela je pored njega, dodirnuvši mu kuk svojim.

Podigao je glavu sa svilene jastučnice i otpio gutljaj čistog burbona. „Moram kući. Stigao sam u grad pre...“, pogledao je na ručni sat, „...tri i po sata, a još nisam bio kod kuće.“

„Rekao si da te ne očekuju večeras.“

„Tako je, ali sam obećao da ću doći kući što pre budem mogao.“

Obmotala je pramen njegove tamne kose oko prsta. „Ali, nisi računao na to da ćeš, čim se pojaviš u gradu, u *Palmi* naleteti na mene, zar ne?“

Dovršio je piće i pružio joj praznu čašu. „Pitam se zašto se to mesto zove *Palma*. Na petsto kilometara odavde nema ni jedne jedine. Ideš tamo često?“

„Dovoljno često.“

Ki je na njen nestašni osmeh uzvratio istim takvim. „Kad god ti muž ode iz grada?“

„I kada god dosada u ovom mrtvom gradiću postane nepodnošljiva, što se, sam bog zna, dešava skoro svakoga dana. Obično u *Palmi* nađem neko dobro društvo.“

Bacio je pogled na njeno bujno poprsje. „Da, mogu da pretpostavim. Kladim se da uživaš u tome da pališ sve muškarce koje tamo pronadeš sve dok im se ne digne.“

„Tako me dobro poznaješ.“ Smejući se promuklo, sagnula se da svojim vlažnim usnama ovlaš pređe preko njegovih.

Okrenuo je glavu na drugu stranu. „Uopšte te ne poznajem.“

„O, Ki Takete, to nije istina.“ Ponovo je sela, izgledajući uvređeno. „Zajedno smo išli u školu.“

„Išao u sam u školu sa mnoštvom dece. Ali to ne znači da sam sa svima njima bio bliskiji od razmenjivanja običnog pozdrava pri susretu.“

„Ali, mene si poljubio.“

„Lažeš.“ Odbacivši lepo ponašanje, dodao je: „Nisam hteo da čekam na red, pa te nikada nisam čak ni pozvao da izađemo.“

Njene mačje oči zažmirile su zlobno, ali samo na tren. Uvukla je kandže istom brzinom kojom ih je i izvukla. „Tačno je da nikada nismo izašli na sastanak“, zaprela je milo. „Ali jednog petka uveče, posle pobede nad Glejdvoterom, ti si sa ostatkom ragbi tima pobedonosnim korakom krenuo sa igrališta. Moje prijateljice i ja – kao i skoro čitav Idn Pas – poredale smo se duž bočne linije da vas pozdravimo klicanjem dok ste išli ka svlačionici.“

„Ti si“, naglasila je, upirući snažno noktom u njegove gole grudi, „bio najbolji frajer u čitavom timu. Bio si najznojaviji, dres ti je bio najprljaviji, i naravno, sve su devojke smatrale da si najlepši. Čini mi se da si i sam tako mislio.“

Zaćutala je da bi on nešto rekao na sve ovo, ali ju je Ki posmatrao ravnodušno. Prisećao se gomile noći poput one koju je upravo opisala, kakve su se odvijale petkom. Napetosti pre utakmica i oduševljenja nakon pobeda. Bleska stadionskih reflektora. Ritma i muzike orkestra. Mirisa svežih kokica. Školskih navijačica. Gomila navijača na tribinama.

I Džodi, koja navija jače od svih ostalih. Za njega. To je bilo odavno.

„Kada si prošao pored mene“, nastavila je, „uhvatio si me oko struka, podigao me visoko u vazduh, priljubio me uz sebe i cmoknuo me pravo u usta. Grubo. Skoro varvarski.“

„Hmm. Jesi li sigurna u to?“

„Naravno da jesam. Ovlažila sam gaćice.“ Nagnula se preko njega, priljubivši bradavice o njegove grudi. „Dugo sam čekala da te nateram da završiš ono što si tada započeo.“

„Pa, drago mi je da sam bio od koristi.“ Potapšao ju je po zadnjici i podigao se u sedeći položaj. „Mrdaj.“ Posegnuvši rukom iza nje, pronašao je farmerke.

„Stvarno odlaziš?“, upitala je, iznenađena.

„Aha.“

Ugasila je cigaretu u pepeljari na noćnom stočiću, mršteći se. „Sranje“, promrmljala je. A onda je, promenivši taktiku, sišla sa kreveta i brzo mu izmakla farmerke pre nego što je uspeo da ih obuče. Zavodnički mu se priljubila uz struk.

„Kasno je, Ki. Kod tvoje majke sigurno svi već odavno spavaju. Mogao bi da provedeš noć sa mnom.“ Posegnula je rukom između njegovih snažnih butina i počela da ga dodiruje drsko i spretno, gledajući ga smelo u lice

dok je pokušavala da mu izmami reakciju prstima. „Dok ne probaš jedan od specijaliteta koje služim za doručak, nisi probao ništa.“

Ki je iskrivio usne u osmeh. „Serviraš ih u krevetu?“

„Nego šta. Sa svim priložima. Čak i...“ Iznenada je zastala u pola rečenice, a rukama ga je refleksno stegnula toliko jako da je iskrivio lice.

„Hej, pazi malo. To mi je porodično nasleđe.“

„Pst! Čuti!“ Pustivši ga, potrčala je na vrhovima prstiju do otvorenih vrata spavaće sobe. Kada je dotrčala do njih, muški glas je povikao: „Dušice, stigao sam.“

„*Sranje!*“ Okrenula se prema Kiju, bez trunke klonulosti i zavodljivosti. „Moraš da odeš“, prosiktala je. „Odmah!“

Ki je već bio navukao farmerke i sagnuo se da potraži čizme. „A kako misliš da to izvedem?“, prošaptao je.

„Dušice? Jesi li gore?“ Ki je začuo korake po mermernim podnim pločama predvorja u prizemlju, a zatim i po tepihu kojim je bilo zastrto stepenište. „Pobegao sam ranije i odlučio sam da se vratim kući večeras, umesto da čekam sve do jutra.“

Mahnito je rukom pokazala Kiju na zastakljena vrata balkona u udaljenom delu sobe. Pokupivši u naručje košulju i čizme, otvorio je vrata i provukao se napolje. Već je bio na balkonu kada se setio da se Darsina i Fergusova spavaća soba nalazi na spratu. Upiljivši se preko ograde od kovanog gvožđa, nije znao kako da se na lak način spusti odatle.

Tiho psujući, brzo je razmotrio opcije koje su mu na raspolaganju. Pa šta? Preživeo je on i gore situacije. Orkane, metke, zemljotres ili dva, nepogode poslate od više sile i ljudska razaranja. A ni muž koji se iznenada vraća kući nije novo iskustvo za njega. Samo treba dobro da blefira i da se nada najboljem.

Zakoračio je nazad u sobu, ali je zastao na pragu vrata balkona. Fioka noćnog stočića bila je otvorena. Njegova ljubavnica je sada ležala u krevetu, jednom rukom čvrsto držeći satenski prekrivač povučen do brade, a u drugoj je držala pištolj uperen pravo u njega.

„Šta to radiš, kog đavola?“

Zapanjio ga je njen prodoran vrisak. Sekundu kasnije, bubne opne mu je zaglušio pucanj iz njenog pištolja. Tek je nakon nekoliko snažnih otkucaja srca shvatio da je pogođen. Razrogačivši oči, pogledao je ranu na svom levom boku koja ga je užasno bolela, a zatim je sa nevericom podigao pogled ka njoj.

Žurni koraci su se sada čuli iz predvorja spavaće sobe. „Dušice!“

Vrisnula je ponovo, vrisikom od koga se ledila krv u žilama. Ponovo je naciľjala.

Kada je to video, Ki se brzo izmakao upravo u trenutku kada je ispalila metak. Mislio je da je promašila, ali nije imao vremena da to i proverii. Bacio je košulju i čizme preko ograde, prebacio prvo levu, a potom i desnu nogu preko nje i održavao ravnotežu na podlozi širokoj samo nekoliko centimetara, pre nego što se kroz tamu bacio na zemlju.

Prizemljio se čitavim telom na članak desne noge. Bol mu je sevnuo kroz cevanicu, butinu i preponu pre nego što mu je svom snagom udario u utrobu. Trepćući ubrzano, borio se za vazduh, molio se da ne povrati i trudio se da ostane pri svesti dok je podizao čizme i košulju sa zemlje, pa je potrčao koliko ga noge nose.

Lara je poskočila kada je začula snažno lupanje na stražnjem ulazu.

Bila se unela u sladunjavi holivudski klasik sa Bet Dejvis u glavnoj ulozi. Utišavši ton na televizoru daljinskim upravljačem, oslušnula je. Kucanje se ponovilo, još jače i sugestivnije. Zbacivši meki vuneni prekrivač sa nogu, nampustila je udobnost kauča u dnevnoj sobi i žurno se uputila niz hodnik, usput paleći svetlo. Kada je stigla do stražnje prostorije klinike, ugledala je siluetu čoveka kako se ocrtava kroz delimično razgrnute uske rebrenice venecijanera na vratima. Pažljivo se prikrala i provirila kroz otvor u venecijaneru. Čovekovo lice je imalo neprirodan izraz i boju pod neprijatnim bleskom reflektora na tremu. Donja polovina lica mu je bila obrasla jednodnevnom bradom. Nekoliko neposlušnih pramenova kose mu je bilo splepljeno na čelu od znoja. Škiljio je kroz venecijanere ispod gustih, tamnih obrva.

„Doco?“ Podigao je pesnicu i ponovo zabubnjao po vratima. „Ej, doco, otvori! Pravim ti užasan nered na stražnjem stepeništu.“ Obrisao je čelo nadlanicom i Lara je ugledala krv.

Ignorišući mere opreza, ugasila je alarm i otključala vrata. Čim je brava popustila, gurnuo je vrata ramenom i posrćući ušao u prostoriju, bos.

„Dugo ti je trebalo“, promumlao je. „Ali sve ti je oprošteno ako ovde još držiš skrivenu flašu džek danijelsa.“ Krenuo je pravo ka belom emajliranom ormariću i sagnuo se da otvori fioku na njegovom dnu.

„Nema tu džek danijelsa.“

Kada je začuo njen glas, naglo se osvrnuo. Nekoliko sekundi ju je gledao razrogačeno, otvorenih usta. Lara mu je uzvratila istom merom. Bilo je nečeg animalnog u njemu što ju je u isto vreme i privlačilo i odbijalo i, mada je bila sasvim navikla na miris sveže krvi, razaznavala je miris njegove.

Javila joj se instinktivna želja da se povuče korak unazad, ali ne iz straha. U pitanju je bio ženski impuls samoodbrane. Ipak se nije pomerila sa mesta, ostavši pod njegovim razrogačenim pogledom koji je izražavao nevericu i neodobravanje.

„Ko ste sad pa vi? Gde je doca?“ Mračno ju je gledao dok je pritiskao okrvavljeni kraj raskopčane košulje uz bok.

„Bolje bi bilo da sednete. Povređeni ste.“

„Ma šta kažete, gospođo. Gde je doca?“

„Verovatno spava u svom krevetu, u ribarskoj kolibi na jezeru. Penzionisao se i preselio se tamo pre nekoliko meseci.“

Besno ju je streljao pogledom. Na kraju je zgađeno rekao: „Super. To je baš jebeno super.“ Mumlao je neke psovke dok je silovito provlačio prste kroz kosu. Onda je načinio nekoliko teturavih koraka u pravcu vrata i srušio se na krevet za preglede.

Lara je instinktivno posegnula da ga uhvati. Odbio je njenu pomoć, ali je i dalje ostao naslonjen na tapacirani krevet. Teško dišući i trzajući se od bola, izgovorio je: „Mogu li da dobijem malo viskija?“

„Šta vam se dogodilo?“

„Šta je to vas briga?“

„Ja nisam samo običan stanar nekadašnje kuće doktora Patona. Preuzela sam i njegov posao.“

Njegove oči boje safira sevnule su ka njoj. „Vi ste doktor?“

Klimnula je u znak potvrde i obuhvatila je ordinaciju pokretom ruku.

„E, pa, nikad to ne bih pogodio.“ Odmerio ju je od glave do pete. „Mora da ste mnogo popularni u bolnici sa takvom odećom“, rekao je, pokazujući pokretom brade na njeno odelo. „Je l' to najnoviji kroj uniformi za doktorke?“

Na sebi je imala dugu belu košulju preko kratkih helanki koje su joj dosezale do kolena. Uprkos tome što su joj noge bile gole, a stopala bosa, glas joj je poprimio čvrst i nepokolebljiv ton. „Obično ne nosim svoju uniformu za doktorke nakon ponoći. Radno vreme mi je prošlo, ali mi dozvoljava da se bavim medicinom i dalje važi, pa zašto lepo ne zanemarite to što nosim na sebi i ne dopustite mi da vam pregledam ranu? Šta se dogodilo?“

„Mala nezgoda.“

Dok mu je svlačila košulju sa ramenā, primetila je da mu je kaiš otkopčan, kao i da mu je zakopčano samo nekoliko dugmadi na šlicu. Odgurnula je njegovu okrvavljenju ruku sa rane na levom boku, koja je bila približno u visini struka.

„Ovo je prostrelna rana!“

„Nije. Kao što sam rekao, dogodila mi se mala nezgoda.“

Očigledno je laže, i izgleda da je to navikao da čini često i bez griže savesti. „A kakva je 'nezgoda' u pitanju?“

„Pao sam na vile.“ Pokazao je naniže, na ranu. „Samo mi očistite ranu, stavite flaster preko nje, i sutra ću biti kao nov.“

Ispravila se i ozbiljnog izraza pogledala u njegovo nacereno lice. „Prestanite sa glupostima, u redu? Znam da prepoznam ranu od metka kada je vidim“, rekla je. „Ne mogu da je saniram ovde. Treba da vas smestim u okružnu bolnicu.“

Okrenuvši mu leđa, otišla je do telefona i počela da ukucava brojeve. „Ublažiću vam tegobe koliko je u mojoj moći dok ne stignu kola hitne pomoći. Molim vas, ležite. Čim obavim poziv, pokušaću da vam zaustavim krvarenje. Halo“, rekla je u slušalicu kada se neko javio sa druge strane veze. „Ovde doktorka Malori iz Idn Pasa. Imam jedan hitan sluč...“

Njegova ruka se pojavila iza nje i prekinula je vezu. Uznemireno ga je pogledala preko ramena.

„Ne idem ni u kakvu prokletu bolnicu“, rekao je kratko i jasno. „Ne treba mi hitna pomoć. Ovo je sasvim beznačajna rana. Beznačajna, razumete li? Samo mi zaustavite krvarenje i stavite mi malo zavoja. To je sve. Imate li viskija?“, upitao je po treći put.

Lara je ponovo počela tvrdoglavo da ukucava brojeve. Pre nego što je uspela da ukuca čitav telefonski broj, istrkao joj je slušalicu iz ruke i ljutito ju je otkinuo sa aparata, tako da je kabl ostao da mu visi iz stisnute pesnice.

Okrenula se i suočila se sa njim, ali je prvi put od kada mu je otvorila vrata osetila strah. Čak i u ovoj zabiti istočnog Teksasa ima narkomana. Ubrzo nakon što je preuzela kliniku, ugradila je alarm protiv provalnika da bi sprečila krađu lekova koji se daju na recept i lekova za umanjivanje bolova koji mogu da se koriste kao narkotici.

Mora da je osetio njen strah. Ispustio je slušalicu, koja je uz glasan tresak pala na ormarić, i sumorno se osmehnuo. „Slušajte, doktorko, da sam došao ovamo s namerom da vas povredim, već bih to učinio i sada bih bio kilometrima daleko odavde. Samo ne želim da uvlačim gomilu ljudi u ovo. Bez

bolnice, u redu? Previjte mi ranu ovde, i odoh ja.“ Još dok je to izgovarao, usne su mu se zategle i pobledele. Glasno je udahnuo kroz stisnute zube.

„Hoćete li da se onesvestite?“

„Ne, ako se ja pitam.“

„Trpите velike bolove.“

„Da“, priznao je, sporo klimajući glavom. „Popizdeću koliko me boli. Hoćete li da dopustite da iskrvarim i umrem dok se svađamo oko toga?“

Proučavala je njegov odlučan izraz lica još jedan tren i zaključila da mora da uradi kako on kaže, ili će otići. Prva opcija bila je bolja od druge, u slučaju koje bi dovela zdravlje pacijenta u rizik, a verovatno i njegov život. Naredila mu je da legne i da spusti farmerke.

„I sâm sam koristio tu foru desetak puta“, razvlačio je s južnjačkim naglaskom dok se nameštao na krevetu za preglede.

„Ne čudi me.“ Njegovo hvalisanje je uopšte nije impresioniralo, pa je otišla do lavaboa i oprala ruke dezinfekcionim sapunom. „Ako poznajete doktora Patona, dovoljno dobro da znate gde krije džek danijels, mora da ste odavde.“

„Rođen sam ovde i tu sam i odrastao.“

„Kako onda niste znali da je u penziji?“

„Bio sam neko vreme u inostranstvu.“

„Jeste li bili njegov stalni pacijent?“

„Od kada znam za sebe. Lečio me je od malih boginja i upale krajnika; izlečio mi je dva slomljena rebra, prelomljenu ključnu kost i ruku i pomogao mi je u nemilom događaju sa zardalom konzervom koja nam je služila umesto druge baze. Još imam ožiljak na butini na mestu gde sam se isekao kada sam se okliznuo i pao preko nje.“

„Da niste možda bili izazvani na dvboj?“

„Ma gde“, odgovorio je kao da je to nešto sasvim nemoguće. „Više nego jednom sam dolazio na ova stražnja vrata usred noći da me doca zakrpi iz ovog ili onog razloga. On nije bio takva škrtica u vezi s viskijem koji se koristi u medicinske svrhe kao što ste vi. Šta to tamo pripremate?“

„Sedativ.“ Smireno je pritisnula klip šprica i istisnula mlaz leka u vazduh.

Potom je spustila špric i očistila mu mišiću vatom natopljenom u alkohol. Pre nego što je shvatila šta namerava, uzeo je špric, gurnuo klip palcem i istisnuo svu tečnost na pod.

„Je l' ti misliš da sam ja glup?“

„Gospodine...“

„Ako hoćeš da mi daš anesteziju, daj mi čašu viskija. Nećeš mi u krvotok ubrizgati ništa što će da me onesvesti i dâ ti priliku da pozoveš bolnicu.“

„I šerifa. Zakonski sam obavezana da svaku prostrelnu ranu prijavim vlastima.“

S mukom je pokušavao da se uspravi u sedeći položaj, a kada je u tome uspeo, iz otvorene rane je šiknula krv svetlocrvene boje. Zastenjao je. Lara je hitro navukla hirurške rukavice i počela da zaustavlja krvarenje jastučićima gaze da bi mogla da odredi koliko je rana ozbiljna.

„Plašiš se da ti ne prenesem sidu?“, upitao je, pokazavši pokretom glave na rukavice na njenim rukama.

„Profesionalna mera opreza.“

„Ne brini“, rekao je sa osmehom koji mu se sporo širio preko lica. „Dobro se pazim čitavog života.“

„Večeras i niste bili tako pažljivi. Da li vas je neko uhvatio kako varate na pokeru? Dok ste flertovali sa pogrešnom ženom? Ili ste čistili pištolj kada je iznenada opalio?“

„Rekao sam ti, bile su to...“

„Znam. Vile. Koje bi tkivo probile umesto da otkidaju njegove komade.“ Radila je brzo i efikasno. „Slušajte, moram da isečem tkivo oko rane i da vam stavim duboke šavove. To će biti bolno. Moram da vam dam anesteziju.“

„Nema šanse.“ Prebacio je kuk preko ivice stola kao da se sprema da krene.

Lara ga je zaustavila tako što se oslonila donjim delom dlanova na njegova ramena. Prsti rukavica koje je nosila bili su krvavi. „*Lidokain*? Lokalni anestetik“, objasnila je. Uzela je bočicu iz ormarića i dala mu da pročita šta piše na etiketi. „U redu?“

Klimnuo je kratko u znak potvrde i posmatrao je dok je punila drugi špric. Ubrizgala mu je injekciju blizu rane. Kada je okolno tkivo bilo umrtvljeno, isekla je njegove iskidane ostatke oko rane, isprala je slanim rastvorom, ušila je iznutra i u nju stavila dren.

„Šta je to, kog đavola?“, upitao je. Bio je bled i obilno se znojio, ali je sve vreme posmatrao svaki hitar, vešt pokret njenih ruku.

„To je dren. Služi za odvođenje krvi i tečnosti iz rane i pomaže u sprečavanju infekcija. Skinuću vam ga za nekoliko dana.“ Zašila je ranu i preko nje stavila sterilni zavoj.

Nakon što je bacila okrvavljene rukavice u metalnu kantu za bacanje kontaminiranog materijala, Lara se ponovo vratila do lavaboa da opere

ruke. Potom mu je rekla da ustane da bi mu oko torza obavila elastični zavoj koji će fiksirati običan zavoj na rani.

Odmakla se od njega i kritički pogledala svoj rad. „Imate sreće što taj koji je pucao na vas nije bio bolji strelac. Samo nekoliko centimetara udesno i metak bi prodro kroz nekoliko vitalnih organa.“

„A da je promašio za nekoliko centimetara naniže, ja više nikada ni u šta ne bih mogao da prodrem.“

Lara ga je hladno pogledala. „Baš ste imali sreće.“

Zadržala je profesionalnu distancu u odnosu na njega, mada joj se svaki put kada bi ga obrglila rukama da mu previje ranu obraz približavao njegovim širokim grudima. Torzo mu je bio preplanuo i vitak, tu i tamo prošaran dlačicama. Elastični zavoj se nalazio tačno na sredini njegovog čvrstog, ravnog stomaka. Radila je na odeljenju za traumatologiju gradskih bolnica na najboljem glasu; i ranije je zašivala rane sumnjivim tipovima – ali nijedan od njih nije bio toliko vešt na rečima, duhovit i atraktivan.

„Verujte da jesam, doktorke. Srećan sam kao sam đavo.“

„Verujem, verujem. Izgledate kao čovek koji ume da se snalazi i živi život na ivici. Kada ste se poslednji put vakcinisali protiv tetanusa?“

„Prošle godine.“ Sumnjičavo ga je pogledala. Podigao je desnu ruku kao da daje zakletvu. „Časna reč.“

Polako se postrance spustio sa kreveta za preglede i uspravio se, oslovinivši se kukom na krevet dok je ponovo zakopčavao farmerke. Kaiš nije zakopčao. „Koliko sam vam dužan?“

„Pedeset dolara za pregled po završetku radnog vremena, još pedeset za zašivanje i previjanje rane, po dvanaest dolara za svaku injekciju, uključujući i onu koju ste prosuli, i četrdeset dolara za lekove.“

„Za lekove?“

Otključala je ormarić, iz kojeg je izvadila dve plastične bočice i pružila mu ih. „Antibiotik i lek protiv bolova. Kada prestane dejstvo *lidokaina*, počete da osećate bolove.“

Izvadio je mali, preklopni novčanik iz prednjeg džepa uskih farmerki. „Da vidimo, pedeset i pedeset plus dvadeset četiri, plus četrdeset, iznosi ukupno...“

„Sto šezdeset i četiri.“

Podigao je obrvu, kao da mu se svidelo što tako brzo sabira. „Tako je. Sto šezdeset četiri.“ Izvadio je približno tačan iznos iz novčanika i položio novčanice na krevet za preglede. „Kusur zadržite“, rekao je kada je izvadio novčanicu od pet dolara umesto četiri novčanice od jednog dolara.

Laru je iznenadilo što kod sebe ima toliko gotovine. Čak mu je, i nakon što joj je platio račun, u novčaniku preostala poprilična svota krupnih novčanica. „Hvala. Popijte dve kapsule antibiotika večeras, a zatim pijte četiri kapsule dnevno sve dok ih ne potrošite.“

Pročitao je natpise na bočicama lekova, otvorio onu sa lekovima za ublažavanje bolova i, protresajući je, izbacio jednu pilulu na dlan. Ubacio ju je u grlo hitrim pokretom i progutao je bez vode. „Bilo bi mi lakše da je progutam uz čašu viskija.“ Podigao je glas ljubopitljivo i s nadom.

Odmahnula je glavom. „Uzimajte po jednu pilulu na svaka četiri sata. Možete uzeti duplu dozu samo ako je to baš neophodno. I pijte ih sa vodom“, naglasila je, mada je čisto sumnjala da će se držati njenih uputstava. „Dođite sutra oko pola četiri po podne da vam previjem ranu.“

„Pretpostavljam da to košta još pedeset dolara.“

„Ne, to je uračunato u cenu.“

„Zahvaljujem.“

„Nemojte mi se zahvaljivati. Čim odete, zvaću šerifa Bakstera.“

Pogledao ju je strpljivo, prekrstivši ruke preko golih grudi. „I probudite ga u ovo doba noći?“ Sa žaljenjem je odmahnuo glavom. „Poznajem sirotog starog Elmoa Bakstera od rođenja. Družio se sa mojim tatom. Bili su klinци za vreme naftne groznice, znate. Kažu da je to isto kao da su zajedno bili u ratu.“

„Zajedno su se motali oko parcela na kojima su vršena istraživanja radi pronalaženja nafte i postali su svojevrsne maskote za radnike na bušotinama i tragače za naftom. Slali su ih po hamburgere, cigarete, ilegalno destilovan domaći burbon, i oni bi im donosili sve što pozele. Verovatno su radili još neke stvari kojih stari Elmo verovatno ne bi želeo da se priseti“, rekao joj je, namignuvši joj.

„U svakom slučaju, samo napred, zovite ga. Ali ako bude došao, samo će mu biti drago što me vidi. Potapšaće me po leđima i reći nešto poput 'Nisam te video sto godina' i pitaće me šta sam, kog đavola, radio dok me nije bilo.“ Začutao je da vidi kako će sve ovo da deluje na Laru. Njen neumoljivi pogled na njega nije imao dejstva.

„Elmo mnogo radi, a malo je plaćen. Ako ga pozovete da dođe u ovo doba noći zbog moje tričave nezgode, samo ćete ga iznervirati, a on je već po prirodi mrzovoljan. Ako ikada dođete u neku stvarnu nepriliku, na primer, ako neki ljudi narkoman provali u ordinaciju i počne da traži nešto što

će da spreči mala zelena čudovišta da ispuzе iz njegovih očnih duplji, šerif će dvaput razmisliti pre nego što vam pritrči u pomoć.

„Osim toga“, dodao je, stišavajući glas, „nećete se svideti ljudima ako čuju da odajete tajne koje vam povere u ordinaciji. Ljudi iz malih gradova kao što je Idn Pas veruju u važnost poverljivih informacija.“

„Sumnjam da mnogi od njih uopšte i znaju šta su to poverljive informacije“, odvrtila mu je Lara hladnim tonom. „A uprkos tome što mi govorite, za ovo vreme od kada sam se doselila ovde shvatila sam koliko su ovdašnje glasine proverene i koliko daleko mogu da se šire. U ovom gradiću tajne ne traju dugo.“

„Međutim, poruka koju ste mi uputili u vezi sa šerifom Baksterom primljena je sasvim jasno. Želite da mi kažete da on primenjuje pravdu tako što poznanicima gleda kroz prste i da bi se sve završilo na tome čak i kada bih mu prijavila vašu prostrelnu ranu.“

„Najverovatnije“, prounjkao je iskreno. „Kada bi šerif istraživao svaku pucnjavu u ovim krajevima, ne bi bio ni za šta već za mesec dana.“

Shvativši da najverovatnije ima pravo, Lara je uzdahnula. „Jeste li zaradili prostrelnu ranu dok ste učestvovali u nekom krivičnom delu?“

„Počinio sam nekoliko grehova, može biti“, odgovorio je, osmehujući joj se lenjo i sporo. Njegove plave oči vragolasto su zaškiljile. „Ali ne bih rekao da se kose sa zakonom.“

Konačno je odbacila svoj profesionalni stav i nasmejala se. Nije joj delovao kao kriminalac, mada je grešnik skoro sigurno. Sumnjala je u to da je opasan, osim možda za žene koje padaju na taj tip muškaraca.

„Vidi ti to, doktorka ipak i nije toliko uštogljena. Ume i da se nasmeši. A ima i mnogo lep osmeh.“ Skupivši oči, upitao ju je tiho: „Šta je još na vama lepo kao taj osmeh?“

Sada je bio red na nju da skrsti ruke na grudima. „Da li vam te fraze za muvanje inače pale kod žena?“

„Uvek sam smatrao da je razgovor praktično suvišna stvar u muško-ženskim odnosima.“

„Zaista?“

„Tako se štedi i vreme i energija. Koja može bolje da se utroši na neke druge stvari.“

„Prosto se ne usuđujem da upitam – kakve?“

„Pitajte, slobodno. Ja nisam nimalo stidljiv. A vi?“

Prošlo je mnogo vremena od kada je poslednji put neki muškarac flertovao sa njom, a još više od kada je nekom i uzvratila na flert. Bio je to dobar osećaj, ali samo na nekoliko sekundi. Tada se prisetila zašto sebi ne sme da dopusti da s nekim flertuje, bez obzira na to koliko je situacija bezopasna. Osmeh joj više nije bio tako širok, a onda je sasvim nestao. Odlučno se uspravila i ponovo zauzela profesionalni stav. „Ne zaboravite košulju“, otresito je rekla.

„Možete slobodno da je bacite.“ Koraknuo je da se odmakne od kreveta, ali je ponovo pao na njega, lica zgrčenog od bola. „Jebem ti!“

„Šta se desilo?“

„Moj jebeni članak. Izvrnuo sam ga kad sam... Mislim da sam ga gadno iščao.“

Kleknula je na pod i podigla mu desnu nogavicu što je nežnije mogla. „Blagi bože! Zašto mi ovo niste ranije pokazali?“ Članak na nozi mu je bio naduven i bleđ.

„Jer sam krvario kao preklano svinjče. A to je bilo važnije od ovoga. Nije to ništa strašno.“ Sagnuo se, odgurnuo njene ruke koje su opipavale povredu da utvrde koliko je ozbiljna, i spustio je nogavicu.

„Treba da uradite rendgenski snimak članka. Možda je slomljen.“

„Nije.“

„Niste kvalifikovani da dajete stručno medicinsko mišljenje.“

„Nisam, ali sam lomio toliko kostiju da umem da prepoznam kada je neka slomljena, a ovde to nije slučaj.“

„Ne želim da snosim odgovornost u slučaju da...“

„Opustite se. Neću vas teretiti ni za šta.“ Bez košulje i cipela, počeo je da skakuće na jednoj nozi ka vratima kroz koja je i ušao.

„Hoćete li da operete ruke pre nego što odete?“ ponudila mu je.

Spustio je pogled na mrlje od krvi i odmahnuo glavom. „Bile su i prljavije.“

Lara je smatrala da kao lekar nije u potpunosti ispunila svoju profesionalnu dužnost jer se nije pobrinula za sve njegove povrede. Ali, on je odrastao čovek, odgovoran za sopstvene postupke. Učinila je za njega onoliko koliko joj je dopustio.

„Ne zaboravite da popijete antibiotik koji sam vam prepisala“, posavetovala ga je dok mu se podvlačila levim ramenom pod pazuh. Levu ruku je obavila oko njega da bi mu pružila bolji oslonac dok je skakutao kroz vrata, desne ruke prebačene preko njenih ramena. Na nekoliko metara od stepeništa sa

stražnje strane zgrade, bio je parkiran kamionet. Prednji točkovi su pri parkiranju za dlaku promašili njenu leju petunija koje su tek nicala.

„Imate li štake?“

„Ako mi budu potrebne, nabaviću ih.“

„Trebaće vam. Nemojte opterećivati članak nekoliko dana. Kada stignete kući, stavite led na njega i držite ga u izdignutom položaju kad god možete. I ne zaboravite da dođete na kontrolu sutra...“

„U pola četiri. Ne bih to propustio ni za šta na svetu.“

Podigla je pogled ka njemu, a on je nakrivio glavu da pogleda u nju. Oči su im se spojile, i tako ostale. Lara je osetila toplinu njegovog tela. Bio je mišićav i snažan, i bila je uverena da će se njegovo vitalno telo brzo zalečiti. Imao je neverovatno privlačno telo, na koje je pokušala da gleda samo kao profesionalac, ali u tome nije baš sasvim uspeła.

On ju je ispitivao pogledom, pažljivo joj razgledajući lice, kosu i usne. „Ne ličiš ni na jednog doktora koga sam ikada video“, izgovorio je tiho i muklo. Ruka mu je skliznula sa njenog ramena na njen kuk. „Ni kada te dođirnem, ne deluješ mi kao doktor.“

„A kako to doktor treba da izgleda pri dodiru?“

„Svakako ne ovako kao ti“, odgovorio je hrapavim glasom, lagano je stegnuvši.

Tada ju je poljubio. Iznenađeno i drsko, grubo je pribio svoje usne na njene.

Iznenađena i ostavljena bez daha, Lara se oslobodila njegovog stiska i poljupca. Srce joj je divlje lupalo i osetila je kako joj čitavo telo obuzima vrećina. Kroz glavu joj je proletelo na hiljade mogućnosti kako da odreaguje na ono što joj se upravo dogodilo, ali je zaključila da je najbolje da se pretvara da do poljupca uopšte nije ni došlo. Rasprava o njemu bi mu samo pridala značaj. Tako bi bila prisiljena na priznanje da ju je poljubio i da o tome sa njim razgovara, a to bi svakako trebalo izbeći, zaključila je u brzini.

Zato ga je upitala hladnokrvno i s visine: „Da li biste hteli da vas odvezem negde?“

Nacerio se od uva do uva, kao da je u potpunosti prozreo njen pokušaj da sakrije da ju je rastrojio. „Ne, hvala“, odgovorio je samouvereno i drsko. „Moj kamionet ima automatski menjač. Uspeću da vozim jednom nogom.“

Otresito je klimnula glavom u znak potvrde. „Ako čujem za bilo kakav zločin koji se dogodio ove noći, biću u obavezi da ovaj incident prijavim šerifu Baksteru.“

Cereći se čak i kroz grimasu bola, popeo se u kabinu kamioneta. „Ne brini. Ne ometaš sprovođenje reda i zakona.“ Podigao je šaku u vazduh. „Časna izviđačka.“ Motor se upalio, uz tandrkanje. Ubacio je menjač u rilverc. „Ćao, doktorko.“

„Čuvajte se, gospodine...“

„Taket“, dobacio joj je kroz otvoren prozor. „Ali, možeš da me zoveš Ki.“

Lara se potpuno sledila. Činilo joj se da je njeno srce, koje je samo nekoliko trenutaka ranije htelo da joj iskoči iz grudi, sasvim prestalo da kuca. Sva krv joj je pojurila iz glave, usled čega je osetila vrtoglavicu. Mora da je užasno prebledela, ali bilo je suviše mračno da bi on to mogao da primeti dok vozi kamionet unazad do glavnog puta. Zatrubio je dvaput i salutirao joj dok je kamionet uz šklopot nestajao u tami.

Lara se sručila na hladne betonske stepenice posute polusasušenim kapljicama krvi. Prekrila je lice vlažnim, drhtavim dlanovima. Noć je bila prilično topla i blaga, ali je ona drhtala u širokoj, belojoj košulji. Noge su joj se naježile, a usta su joj postala suva.

Ki Taket. Klarkov mlađi brat. Konačno je došao kući. Ovo je bio dan koji je iščekivala. On je ključna osoba u smelom planu koji je smišljala i razvijala čitave protekle godine. A sada je ovde. Mora da smisli nekakav način da ga zamoli da joj pomogne. Ali, kako to da izvede?

Doktorka Lara Malori bila je poslednja osoba na svetu koju bi Ki Taket želeo da upozna.

2.

Dženelen je ustala iz svoje usamljeničke postelje čim se oglasio budilnik, kao što je činila svakoga jutra od kada je znala za sebe. Slavine na kadi su zaškripale, a cevi za toplu vodu su glasno odzvonile u zidovima kuće, ali se ona na te zvuke bila već toliko navikla da ih nije ni primećivala.

Dženelen je u toj kući provela čitave svoje trideset i tri godine, i nije mogla da zamisli život na bilo kojem drugom mestu, niti je mogla da zamisli da u njoj može da se javi želja za nečim takvim. Njen tata ju je izgradio za svoju nevestu pre više od četrdeset godina i, uprkos tome što je bila preuređivana i modernizovana u prethodnih nekoliko decenija, zidovi i izgrebani podovi od hrastovine i dalje nose neizbrisive tragove Dženelen i njene braće. Te nesavršenosti su kući davale poseban šarm, kao što ga licu žene pridaju bore, nastale od smejanja.

Za Klarka i Kija, porodična kuća je predstavljala tek stambeni prostor. Za Dženelen, ona je bila poput šestog člana porodice, koji je uticao na njeno vaspitanje i formiranje ličnosti koliko i njeni roditelji. Istraživala je kuću sa detaljnošću ljubitelja toliko puta da je savršeno poznavala svaki njen kutak, od tavana do podruma. Poznavala ju je koliko i sopstveno telo, možda čak i bolje. Nikada nije usmeravala misli na svoje telo, nikada nije razmišljala o sopstvenom biću, nikada nije zastala da razmisli o svome životu i da se zapita da li je srećna. Jednostavno je prihvatila stvari onakve kakve jesu.

Nakon što se istuširala, obukla se za posao u suknju kaki boje i jednostavnu pamučnu bluzu. Nosila je najlon-čarape boje kože, a njene smeđe kožne cipele nisu bile moderne, već udobne. Tamnu kosu je vezala u praktičnu frizuru – konjski rep. Jedini komad nakita na njoj bio je jednostavan ručni sat. Nanosila je veoma malo šminke. Brzi potez rumenila u prahu